

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: [REDACTED], narozený [REDACTED]
státní příslušník Ukrajiny
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2017, č. j. MV-64811-10/SO-2015,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje:

odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 3. 2014, č. j. OAM-1562-11/ZR-2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky a dle § 77 odst. 3 ZPC mu byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí, neboť bylo zjištěno, že žalobce pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, konkrétně od 22. 7. 2009 do 24. 8. 2013, tedy více než čtyři roky.

2. Žalobce v žalobě rozporoval řádnost doručení napadeného rozhodnutí. Uvedl, že v řízení před správním orgánem byl zastoupen obecným zmocněncem [REDACTED]. Mgr. Štěpán Svátek žalobce zastupoval pouze ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2015, č. j. MV-71539/SO-2014 (jedná se o první rozhodnutí o odvolání), které bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2017, č. j. 10 A 54/2015-50, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Plná moc byla udělena Mgr. Štěpánu Svátkovi pouze pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, přičemž ve správním řízení byla stále platná plná moc pro obecného zmocněnce [REDACTED].
3. S tím souvisí další vada správního řízení, neboť žalovaný měl povinnost seznámit žalobce s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), před vydáním napadeného rozhodnutí (které je druhým rozhodnutím o odvolání), což neučinil.
4. Žalobce připustil, že se v období od 22. 7. 2009 do 24. 8. 2013 nezdržoval na území České republiky, ovšem coby nezletilý byl vázán na svoji matku. Trvalý pobyt mu byl udělen za účelem sloučení rodiny a celou dobu, po kterou pobýval mimo území České republiky, jeho rodiče pracovali pro českou společnost a odváděli zde daně, což považuje za závažný důvod ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) ZPC – pracovní vyslání do zahraničí. Své tvrzení dokládal potvrzením Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 4. 2014, dle kterého je matka žalobce [REDACTED] od 20. 4. 2009 vedena jako pojištěnec u zaměstnavatele Družstvo GARANT, IČO 28245776 (totéž potvrzení bylo doloženo v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu matky žalobce). Matka žalobce má u zaměstnavatele požádáno o vystavení potvrzení o tom, že byla vyslána k práci na Ukrajinu. S touto argumentací se žalovaný vypořádal jen paušálně a nepřezkoumatelně, zejména však neprovedl výslech žalobce k této okolnosti.
5. Pokud přitom správní orgány důvod nepřítomnosti matky žalobce nerozporovaly, bylo ho nutno podřadit pod pojem závažné důvody dle § 77 odst. 1 písm. c) ZPC. Zákon neuvádí všechny podřaditelné důvody a byla-li matka žalobce českým zaměstnavatelem vyslána k práci do domovského státu a tuto skutečnost řádně správnímu orgánu doložila, zcela jistě se jednalo o překážku na jeho vůli nezávislou, která mu jako nezletilému znemožňovala návrat a pobyt v České republice. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50, dle něhož je závažným důvodem dle § 77 odst. 1 písm. c) ZPC skutečnost, že se cizinec v zahraničí staral o svého vážně nemocného nezletilého potomka.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, přičemž plně odkázal na obě rozhodnutí a obsah správního spisu s tím, že v napadeném rozhodnutí jsou srozumitelným a přezkoumatelným způsobem popsány jeho důvody.

Posouzení žaloby soudem

7. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 77 odst. 1 písm. c) ZPC *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.*
9. Co se týče námitky vadnosti doručení, soud ji s ohledem na další postup žalovaného shledává bezpředmětnou. Soud souhlasí s žalobcem v tom, že v době podání žaloby nebylo napadené rozhodnutí řádně doručeno, tj. nebylo doručeno zástupci žalobce pro správní řízení – obecnému zmocněnci [redacted], což soud zjistil z obsahu správního spisu. Nicméně dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004-78, nedostatek řádného doručení napadeného správního rozhodnutí žalobci spočívající v tom, že rozhodnutí bylo v rozporu s § 25 odst. 3 správního řádu (míněn zákon č. 71/1967 Sb.) doručeno přímo jemu, a nikoli jeho zástupci, sice brání projednání žaloby, je však odstranitelný. Soud proto nejprve uloží správnímu orgánu řádně doručit napadené rozhodnutí a teprve po jeho doručení pokračuje v řízení o žalobě. Samotná vada doručení není důvodem k odmítnutí žaloby pro předčasnost.
10. Citovaný judikát Nejvyššího správního soudu lze *mutatis mutandis* aplikovat na projednávanou věc, soud proto usnesením ze dne 5. 11. 2020, č. j. 10 A 140/2017-38, uložil žalovanému, aby napadené rozhodnutí řádně doručil, doplnil správní spis o doklad o tomto doručení a opětovně předložil správní spis soudu. Soud ze správního spisu ověřil, že napadené rozhodnutí bylo dne 25. 11. 2020 doručeno do datové schránky pana [redacted], čímž bylo řádně doručeno.
11. Za nedůvodnou považuje soud námitku žalobce, že nebyl seznámen s podklady napadeného rozhodnutí (které je druhým rozhodnutím o odvolání). Žalobce byl řádně vyzván k seznámení se s podklady vyrozuměním prvostupňového orgánu ze dne 16. 10. 2013, č. j. OAM-1552-9/ZR-2013, vyjádřil se k nim svým přípisem ze dne 9. 11. 2013. Ze správního spisu se podává, že po zrušení prvního rozhodnutí žalovaného soudem již žalovaný spis nijak nedoplňoval. Jak dovodil Nejvyšší správní soud, porušení § 36 odst. 3 správního řádu je důvodem ke zrušení odvolacího rozhodnutí jen tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005-86, nebo ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008-90). Je to žalobce, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv. V rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[n]amít-li žalobce v posuzované věci nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí, je (...) pro úspěšnost dané námitky nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, žalobce musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo.“ Žalobce však žádné podklady, které neměl k dispozici, neupřesnil; ostatně žádné takové podklady ani neexistují.

12. Co se týče matky žalovaného, soud konstatuje, že její žaloba proti rozhodnutí žalovaného o zrušení jejího povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2019, č. j. 9 A 46/2017-47. Soud mj. nevěšel na námitku matky žalobce, že pracovala v zahraničí pro českou obchodní společnost. Nejprve tvrdila, že pracovní nabídku v cizině dostala v roce 2012, přičemž k naplnění podmínky pro zrušení povolení žalobkyně k trvalému pobytu (pobyt mimo území států Evropské unie po dobu delší než 12 po sobě jdoucích měsíců) došlo nejpozději ke dni 31. 12. 2011. Nato změnila své tvrzení tak, že v cizině pracovala po celou dobu své nepřítomnosti na území České republiky, což se jevílo nevěrohodným. Navíc tuto tezi ničím neprokázala, cit. „[p]otvrzení České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 4. 2014 č.j. 42013/230-6003-10.04.2014-4208/Hof o tom, že žalobkyně byla v době od 20.4.2009 do dne vydání předmětného potvrzení vedena jako pojištěnec u Družstva GARAND [správně: GARANT], vyslání žalobkyně k výkonu práce do zahraničí jejím zaměstnavatelem nijak neprokazuje, a má tedy v tomto směru nulovou důkazní hodnotu. Žádný jiný důkaz k prokázání uvedeného tvrzení žalobkyně ve správním řízení nepředložila, ačkoliv v odvolání tvrdila, že požádala svého zaměstnavatele o vystavení potvrzení o tom, že byla vyslaná k práci na Ukrajinu.“.
13. S výše uvedenými závěry se soud plně ztotožňuje a má za to, že matce žalobce nesvědčil žádný vážný důvod, který by bránil zrušení platnosti jejího povolení k trvalému pobytu. Možno dodat, že ani žalobce nepředložil potvrzení své matky, že byla vyslána k práci na Ukrajinu.
14. Je pravdou, že výčet závažných důvodů dle § 77 odst. 1 písm. c) ZPC je demonstrativní, neuzavřený. Jestliže však žalobce od neexistujícího závažného důvodu své matky odvozuje existenci svého závažného důvodu – coby nezletilý byl vázán na svoji matku, nemůže to soud akceptovat, neboť by došlo k porušení zásady *ex iniuria ius non oritur*, tj. z bezprávní právo vzejít nemůže. Tentýž názor (nebylo prokázáno, že žalobce pobýval na území Ukrajiny se svou matkou z důvodu jejího pracovního vyslání) vyjádřil žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí, s odvolací námitkou žalobce se tak vypořádal a případný výslech žalobce nebyl na místě.
15. Nadto, i pokud jde o žalobcovo tvrzení, že musel následovat svou matku, má soud vážné pochybnosti o jeho pravdivosti. Žalobce v žalobě (v části, kterou se domáhal přiznání odkladného účinku) uvedl, že má na území České republiky otce a strýce; jeho otec zde vlastní byt, kde je žalobce ubytován. O tom, kde se nacházel jeho otec v rozhodném období (22. 7. 2009 do 24. 8. 2013), se však žalobce nezmiňuje. Ač byl žalobce v rozhodném období nezletilým (14 až 18 let), neznamená to, že byl vázaný výhradně na matku a nemohl setrvat s otcem.
16. Poněvadž žalobce v žalobě (v části, kterou se domáhal přiznání odkladného účinku) poukázal na to, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je zásahem do rodinného a soukromého života, aniž by to ovšem výslovně označil za žalobní bod, soud se k této otázce vyjádří. Předně, v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce ke svým poměrům zmínil jen to, že práce v České republice je lépe placená a v Praze má rodina vlastní byt. Jelikož § 77 odst. 1 písm. c) ZPC nepožaduje obligatorní přezkum přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a ZPC, žalobce by tyto dopady musel výslovně ve správním řízení namítat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016-57), což neučinil. Stejně tak se v žalobě omezil na obecná tvrzení: vlastnictví bytu na území České republiky jeho otcem nemůže založit ekonomické zájmy žalobce zde, totéž platí pro potvrzení o zaměstnání

(žalobce je v produktivním věku a netvrdí, že by pro něj z jakýchkoli důvodů mělo být obtížné získání jiného zaměstnání), vlastnictví motorového vozidla je zcela irelevantní. Mimoto se matka žalobce pravděpodobně nachází mimo území České republiky, v domovském státě.

Závěr

17. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaní nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
18. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. ledna 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: